

[Socialministeren.]

talelser i saa Henseende, maa jeg dertil sige, som jeg før har sagt, at jeg lægger aldrig noget som helst Pres paa de sagkyndige, der gennemregner et Forslag for at se, hvilke Udgifter det medfører. Jeg har heller ikke gjort det i dette Tilfælde, saa jeg maa gaa ud fra, at de Tal for Udgifterne, jeg angiver, er de rigtige. Men jeg skal gerne gøre den Tilføjelse, at Merudgiften ved Gennemførelsen af disse Forslag naturligvis ikke vil blive de 112 Mill. Kr.; som Summen blev, naar man lagde de forskellige Tal sammen, jeg nævnte. Det er givet, thi det paahviler jo det offentlige gennem Hjelpekasserne, nu fremtidig gennem det sociale Udvalg, at afholde en hel Del af de Udgifter, der her er Tale om. Jeg er derfor heller slet ikke i Stand til at sige, hvor meget den endelige Merudgift vil blive, men jeg vil tilføje, at jeg haaber ikke, den vil blive saa forfærdelig stor, for de Krav, her er stillet, er, for saa vidt vedkommende i øvrigt er trængende, ikke større, end at de i al Almindelighed maa kunne honoreres gennem de sociale Udvalg.

Den ærede Ordfører talte, som om jeg havde begrundet min Afvisning med, at jeg ikke kunde skaffe Pengene. Det er muligt, at jeg paa Grund af nogen Træthed i disse Dage ikke har udtalt mig klart, men det var i hvert Fald ikke den eneste Grund til min Afvisning. Hovedgrunden til min Afvisning — rent bortset fra, om jeg kunde skaffe de Penge eller ej, det vil jeg gerne sige til den ærede Ordfører for Venstre — Hovedgrunden til min Afvisning er i Virkeligheden den, at vi, som Forholdene ligger i Øjeblikket, gennem Socialreformen har truffet en Ordning med Hensyn til Arbejdsløshedsforsikringen, som i Virkeligheden skulde overflødiggøre disse mange forskellige Love.

Det betyder ikke, at jeg ikke er enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i, at rent principielt kan man udmærket godt diskutere, hvorvidt en Arbejdsløshedsforsikring ikke burde bygges paa et helt andet Grundlag end det, der foreligger. Man kan udmærket godt diskutere, om det ikke var rimeligt, at Industrien bar Udgifterne ved den industrielle Arbejdsløshed, at der lagdes et betydeligt højere Bidrag over paa Arbejdsgiverne, end Tilfældet er. Men nu lige efter at vi har vedtaget Socialreformen, hvorved vi endeligt har fastlagt disse Spørgsmaal, vil jeg ikke tage disse Problemer op igen.

Den ærede Ordfører sagde dernæst, at hvis jeg argumenterede paa den Maade, tog

jeg Grunden bort fra mit eget Forslag om at bevilge 17,8 Mill. Kr. til Styrkelse af Arbejdsløshedsforsikringen. Nej, det gør jeg ikke, for her siger jeg til Rigsdagen: vi er blevet enige om paa dette Omraade at skabe en forsikringsmæssig Ordning, der er baseret paa de og de Oplysninger. Forholdene, den vedvarende Krise, har bevirket, at det Grundlag, med hvilket vi har opereret, ikke holder for Tiden. Hvad vil I saa gøre? Vil I henvise disse arbejdsløshedsforsikrede hver for sig til det sociale Udvalg, eller vil I ikke foretrække under Hensyn til Krisetiden, under Hensyn til jeres eget Princip om Hjælp til Selvhjælp o. s. v. at udbygge midlertidigt denne Forsikring? Det fastholder jeg naturligvis. Det har ikke noget at gøre med, hvorvidt man skal skabe det hele om, som her er Tale om i Lovforslaget om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring.

Den ærede Ordfører kom saa i sine Betragtninger til, at Regeringen kunde jo meget godt gennemføre dette her, hvis man ikke forhindrede Arbejderne i at søge det gennemført. Hvis man fra Regeringens Side gennem Fagforeningerne, som vi i øvrigt ikke behersker, vilde lægge . . . (*Aksel Larsen*: Naah). Det plejer ellers at være saadan, at det er omvendt, Bladene fortæller, at det er Fagforeningerne, der behersker os. Ingen af Delene er Tilfældet. Men altsaa, den ærede Ordfører ræsonnerede saaledes, at man gennem Fagforeningerne kunde lægge et saa alvorligt Tryk paa Rigsdagen med Trusler om udenomsparlamentariske Aktioner, at man derigennem kunde gennemføre disse Forslag.

Maa jeg sige til den ærede Ordfører, at det tror han vist ikke paa selv, saaledes som de økonomiske Forhold i Samfundet er i Øjeblikket, men at det i øvrigt maa blive et Spørgsmaal, som rejses til hver enkelt Tid, hvilket Tryk der kan lægges, og med hvilken Virkning der kan lægges et saadant Tryk. Det er neppe noget, som det vil være rimeligt eller taktisk klogt at staa og diskutere paa en Talerstol her i Rigsdagen. Et saadant eventuelt Tryk i en given Situation har derimod intet at gøre med den Trusel om Generalstrejke, der en Gang blev fremsat. Den ærede Ordfører for Kommunisterne er jo saa ung, at han neppe har kendt disse Forhold fra 1920 saa nøje som jeg, der selv var med i det hele og har skrevet en Pjece om Generalstrejken; thi i saa Fald vilde han vide, at det drejede sig om ganske andre Forhold den Gang. Man betragtede det i et Parti som Socialdemokratiet, der var en absolut